

— Дѣдко!...

Силно, силно обви Рита съ ржцѣ шията на дѣда си и покри старото му красиво лице съ нѣжни цѣлувки. Валдковски, усмихнатъ, я гледаше съ просълзени очи, въ които се четѣше нѣжностъ и любовъ.

А Герда весело зацвили, като че ли поздравляваше тази първа дѣдова нѣжностъ къмъ нейната любимка и довърчиво протегна главата си къмъ прѣгърнатитѣ дѣдо и внучка.

* * *

Слѣдъ първия снѣгъ въ имотитѣ на Валдковски и около тѣхъ често срѣщаха старецътъ на силния дорестъ Рикардо и наредъ съ него красивото кѣдраво момиче възседнало на бѣль конь. Женю вървѣше слѣдъ тѣхъ съ шейна увитъ въ шуба и съ нѣжни погледи изглеждаше своитѣ спасителки.

А Едди Щокманъ, като виждаше какъ се засилва дружба и обичта между дѣдото и внучката, казваше на слугитѣ:

— Азъ знаяхъ, че той ще я обикне: такава дѣвойка не можешъ да не обикнешъ. А причина за това е моята бѣла Герда, тази красавица и умница!

И Едди милваше кобилата, а тя слагаше на рамото му своята умна, като че ли отъ мраморъ издѣлана муцуна.

Прѣвелъ: Ал. К.

